

JACHTHUIS

ANDER WERK VAN OSCAR VAN DEN BOOGAARD

- Dentz* (roman, 1990)
Fremdkörper (roman, 1991)
Bruno's optimisme (roman, 1993)
De heerlijkheid van Julia (roman, 1995)
Liefdesdood (roman, 1999)
Sensaties (notities, 2000)
Een bed vol schuim (roman, 2002)
Inspiration Point (notities, 2004)
Het verticale strand (roman, 2005)
Magic Man (roman, 2007)
Snobisme voor beginners (notities, 2008)
Majesteit (roman, 2010)
Meer dan een minnaar (roman, 2010)
De tedere onverschilligen (roman, 2013)
Kindsoldaat (roman, 2018)

Oscar van den Boogaard

Jachthuis

ROMAN

2020

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

De vertaling van het fragment uit *Hart der duisternis* op p. 5
is van de hand van Bas Heijne (L.J. Veen, 2015).

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van
het Nederlands Letterfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright © 2020 Oscar van den Boogaard

Omslagontwerp Moker Ontwerp

Omslagbeeld Elizabeth Peyton, *Princess Elizabeth*, 1995. Olieverf op paneel,
30,5 x 27,9 cm; met toestemming van de kunstenaar en Gladstone Gallery
(New York en Brussel)

Foto auteur Rineke Dijkstra

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 94 031 4300 2

NUR 301

debezigebij.nl

oscarvandenboogaard.nl

*‘Ik zag het onvoorstelbare raadsel van een ziel die geen enkele
beteugeling kende, geen geloof, en geen angst, en die niettemin
blind met zichzelf worstelde.’*

Joseph Conrad, *Hart der duisternis*

De Zwaluwenberg, 5 april 1968

Waarde Sjimmie,

Mij is ter ore gekomen dat uw vrouw in Paramaribo een spoor van vernielingen achterlaat. Ze heeft de gouverneur beledigd, twee huwelijken van dierbare collega's ontwricht en vrienden zijn tegen elkaar uitgespeeld. We waarden allebei haar zwarte humor maar dit is niet grappig meer. Laat haar in het jachthuis dat ik straks in Nederland voor u beschikbaar zal houden niet alleen in haar waarde, zoals haar dierbare moeder u heeft doen beloven, maar houd haar vooral in toom. En wees een goede vader voor een zoon die op zijn vierde slechts wilde klanken uitstoot.

Stel mij niet teleur,

PB

DEEL EEN

De zomer van 1979. Voor het eerst sinds mijn kleutertijd ben ik terug in de tropen. Ik sta tussen mijn ouders in Albina onder de palmen op de zandige oever van de rivier die de grens vormt tussen Suriname en Frans-Guyana. In de verte brullen apen vanuit de donkere bosrand. Achter ons is de zon tussen de vrolijke huisjes bijna ondergegaan. Nog een paar tellen en we worden opgeslokt door donkerpaars en zwart.

‘Waar ontspringt de Marowijne?’ vraag ik aan Jim.

‘Ergens in Brazilië,’ antwoordt hij.

‘Dat is toch geen antwoord,’ zegt Elsie met haar zonnebril nog op.

Jim zegt niets.

‘En dat voor een militair!’

‘Ik zal thuis op mijn stafkaarten kijken.’

‘Maxwell heeft een sterke vader nodig,’ zegt ze terwijl ze een sigaret opsteekt.

‘Papa *is* sterk,’ verdedig ik.

‘Is het sterk om een kind in de steek te laten?’

‘Hij heeft me niet in de steek gelaten.’

‘Wat deed hij anders toen hij twee jaar geleden de deur van het jachthuis achter zich dichttrok?’

‘Hij deed wat van hem werd...’

‘Maak jezelf niets wijs,’ snauwt Elsie.

‘Maar nu is het vakantie,’ zegt Jim, de slanke korjaal wenkend.

De uitgeholde boom houdt voor ons stil en de zwarte bootman

steekt lijdzaam zijn hand naar Elsie uit om haar als eerste aan boord te laten gaan. Jim en ik volgen.

Jim, die vooraan in de boot is gaan zitten, wijst naar de overkant van de brede rivier. ‘Daar in Saint-Laurent fietsen ze op Peugeot-fietsen met alpinopetten op.’

‘En een stokbrood onder de arm,’ vult Elsie hem aan.

‘En ze dragen Yves Saint Laurent-zonnebrillen,’ voeg ik toe.

De bootman zet zijn motor aan en keert de neus oostwaarts. Hij laat zijn schouders berustend hangen. Hij ruikt naar kokoszeep.

De maan schittert door de jagende wolken in het stromende water. De boot gaat wild op en neer en de golfslag is hoog. Af en toe slaat er een guts water binnen.

‘We gaan het dodenrijk binnen,’ zegt Elsie dromerig.

Over haar schouder zie ik tussen de plooiën van Charons schaamrok zijn opgewonden geslacht.

‘Jullie hebben toch wel honger?’ vraagt Jim, die de kunst verstaat niet te zien wat hij niet wil zien.

‘Ik heb gegeten en gedronken,’ zegt Elsie. Alleen het tweede is waar. Na drie cuba libres in de bar van het hotel zou ze beter iets eten.

‘Ik wel hoor, papa,’ hoor ik mezelf roepen, hoewel ik misselijk ben van al die flesjes Fernandes-limonade die ik sinds mijn aankomst heb gedronken, ik wilde mierzoete herinneringen ophalen: cherry bouquet, golden orange en green punch.

We meren aan op de Frans-Guyanese oever voor een laag gebouwtje dat op palen in het water staat. Vanuit de breedkruinige amandelbomen die eromheen staan klinkt het krijsen van ara’s. In de schaars verlichte kantine nemen we plaats aan een tafel bij het raam. In de verte flikkeren onrustig de lichtjes van Albina.

‘Is het restaurant wel open?’ vraagt Elsie.

Vanuit het donker verschijnt een man met borden en glazen. Het

lijkt alsof de tafel zichzelf dekt. Zonder op de kaart te kijken, doet Jim de bestelling.

‘Je vader probeert Frans te spreken,’ schertst Elsie.

‘Wees lief,’ draag ik haar op.

‘Ik b n toch lief,’ fluistert ze.

Jim schenkt de rode wijn in onze glazen en brengt een toast uit op een heerlijke vakantie.

‘Glühwein,’ zegt Elsie met afschuw, maar ze drinkt haar glas in een paar teugen leeg.

Hij kijkt me over de rand van zijn glas beschroomd aan. Weet hij dan nog steeds niet dat hij niet bang voor mij hoeft te zijn? De ochtend dat ik hem vanuit mijn slaapkamerraam met zijn twee koffers in het legergroene combibusje zag stappen, heb ik besloten hem nooit te verraden. Toen ik de schuifdeur hoorde dichtroetsjen en in het slot vallen, is mijn medelijden vacuüm getrokken en voor altijd ingeblijkt.

Een stoofpot en een paar schalen groente worden op tafel gezet. ‘Selamat makan,’ zegt Jim opgewekt en Elsie slaat zoals iedere keer als hij dat zegt haar ogen ten hemel omdat ‘smakelijk eten’ in haar familie een erfzonde is, zelfs als het in het Maleis wordt gewenst. En misschien ook omdat die woorden het Indië-verleden van mijn vader levend houden. De oorlog, zijn vorige huwelijk, de dochter.

‘Hoe smaakt het?’ vraagt Jim een paar keer.

‘Het is niet te vreten,’ klaagt Elsie.

‘Neem wat extra pindasaus,’ zegt Jim.

‘Het is heerlijk,’ compenseer ik.

‘Doe niet altijd zo je best,’ zegt Elsie.

‘Wel alles opeten,’ spoort Jim aan.

Hij wenkt, een tweede fles wordt gebracht.

‘Vader en zoon hebben vast heel wat te bespreken,’ zegt Elsie.

‘We hebben elkaar toch geschreven,’ vergoelijk ik.

‘Het schrijftalent heb je van je moeder,’ zegt Jim.

Elsie is opgehouden met eten. Ze bekijkt met een ongeïnteresseerde blik haar opgezwollen vingers, die ze spreidt en sluit. Haar zegelring heeft ze de afgelopen maanden niet meer kunnen dragen. Haar trouwring droeg ze al niet meer sinds Jim de zijne was verloren. 'Je zoon is van een kind van dertien in een man van vijftien veranderd,' zegt ze terwijl ze van haar handen klauwen maakt.

'Ik ben geen man, mama.'

'Je scheert je al en wie heeft je dat geleerd?'

'Ikzelf.'

'Mon oeil,' fluistert Elsie terwijl ze haar ooglid naar beneden trekt.

'Jij vond het toch goed dat ik vertrok?' vraagt Jim.

'De vraag om te gaan had je eigenlijk niet mogen stellen.'

'Het was een bevel,' zegt Jim.

Thuis in het jachthuis zou Elsie allang zijn opgestaan en zou ze de deur van de eetkamer achter zich hebben dichtgeslagen en daarna de deur van de hal en daarna die van haar studeerkamer. Ik zou achter haar aan gaan, bonzen op haar deur en vragen of ze alsjeblieft terug wilde komen. Wanneer ik dan onverrichter zake terug in de eetkamer kwam, zou Jim concluderen: van praten komt ruzie.

Elsie plaatst haar handen plat op de tafel, palm naar beneden, en tilt haar vingers een voor een op. Haar arts heeft gezegd: iedere pijn die men door ziekte voelt, is eigenlijk voor iemand anders bedoeld.

Voor Jim, voor PB, voor mij?

Jim vraagt: 'En hoe lang ben je nu?'

'Een meter achtenzeventig,' antwoord ik.

'Je hebt me bijna ingehaald,' zegt Jim.

'Ik zet de streepjes,' liegt Elsie. 'Vijftien centimeter sinds je vertrek.'

'Misschien haal je de twee meter,' zegt Jim.

'Hij weegt net zoveel als ik,' zegt Elsie, 'maar ik moet afvallen.'

‘Nee, Elsie, je bent perfect zoals je bent.’

‘Perfect,’ herhaalt ze en steekt een sigaret op.

Jim wrijft in zijn handen en kijkt om zich heen. Geen personeel te zien en stilte vanuit de keuken. De enige andere gasten zijn de drie schimmen in het raam.

‘Zijn we hier wel veilig?’ vraagt Elsie.

‘Natuurlijk zijn we dat,’ sust Jim.

Ze vertelt dat ze in de krant heeft gelezen over een Engels koppel dat maandenlang in Brits-Guyana werd gegijzeld door guerrilla’s.

‘Er zitten hier geen guerrilla’s,’ zegt Jim.

‘Ze waren op den duur niet meer vastgeketend en werden ook niet meer bewaakt,’ vervolgt Elsie, ‘de deur stond zelfs open, ze konden weglopen, maar ze deden het niet.’

‘Het stockholmssyndroom,’ zeg ik. ‘Patty Hearst werd verliefd op haar ontvoerders.’

‘Misschien waren het hele leuke,’ mijmert Elsie.

‘Hollandse vrouwen vreeën in de oorlog met de bezetters,’ zegt Jim.

‘Jij was er niet,’ zegt Elsie, ‘jij bent gevluht.’

‘Om in Indië tegen de jappen te vechten,’ verdedig ik hem.

‘Je vader is een held,’ zegt Elsie, ‘maar vrouwen begrijpt hij niet.’

Van praten komt ruzie, zie ik hem verslagen denken. Ik had gehoopt dat de jaren zonder ons hem sterk hadden gemaakt.

‘We zijn er weer,’ concludeert Elsie. Ze wrijft behaaglijk in haar handen, voor haar is ruzie een warm vuur.

Jim is opgestaan om te betalen. Ik schenk mezelf het laatste restje wijn in haar glas en houd de fles stil onder haar gezicht.

Eerst kijkt ze me verwonderd aan alsof er niks meer te wensen is, of misschien juist veel te veel, waar zou ze moeten beginnen, maar dan opeens zie ik een fonkeling in haar pupillen. Ze recht haar rug, haalt diep adem en blaast krachtig over de mond van de fles.

Ze sluit haar ogen, laat ze haar mond ook gesloten houden, ze fluistert: ‘Ik wens...’

‘Niet zeggen,’ roep ik.

Ze heeft haar hand voor de mond geslagen. Ik zie verbijstering in haar donkere ogen, maar daar doorheen gloort fascinatie, het had maar een haar gescheeld of...

Ik draai mijn gezicht van haar af.

‘Interesseert het je niet?’ hoor ik haar vragen. Ze bedoelt, interesseer ik jou niet.

‘En nu huiswaarts,’ zegt Jim.

We kunnen nauwelijks rechtop lopen maar de bootsman helpt ons om beurten aan boord. In het donker lijken zijn ogen en tanden licht te geven.

Terwijl hij ons overvaart, betast hij telkens zijn kruis alsof hij zich van zijn mannelijkheid wil vergewissen.

‘The big big bamboo bamboo,’ neuriet Elsie en ze spreidt haar armen boven het water, ‘oh la la la la la.’

Met zijn borst vooruit en opkijkend naar de sterren, laat de bootsman zich schaamteloos bekijken. Elsie steekt een sigaret op en inhaleert diep.

‘Weten jullie wat jullie hebben gegeten?’ vraagt Jim.

‘Rund,’ stelt Elsie.

‘Varken,’ probeer ik.

‘In ieder geval geen kip,’ zegt Elsie.

‘Papegaai,’ zeg ik.

‘Nee, verder raden.’

‘Slang,’ zeg ik.

Elsie strijkt over Jims armen en vlijt zich lachend tegen hem aan. ‘Aap,’ fluistert ze.

‘Bingo,’ zegt Jim. ‘En schildpadeitjes, die zijn hier een delicatessen.’

‘Dat zal mijn moeder enig vinden!’ lacht Elsie.

Ik vind het helemaal niet grappig en verzet me ertegen om het

dier in mijn buik menselijke gevoelens toe te kennen.

Ik steek mijn hand in de rivier en laat het water tussen mijn vingers stromen. In *Siddharta* heb ik over het geheim van de rivier gelezen. Het maakt niet uit waar de rivier ontspringt, want hij is overal tegelijkertijd. Bij de bron, bij de monding, bij de waterval, bij de stroomversnellingen, onder de korjaal, in het gebergte, in de oceaan, 's nachts en overdag en hier tussen mijn vingers, overal tegelijkertijd.

'Pireng,' roept Jim geschrokken. Tegelijk word ik aan mijn schouders achterwaarts getrokken, mijn hand schiet uit het water en ik kom weer overeind.

Elsie buigt zich naar me toe en slaat een arm om me heen. 'Bij mij ben je veilig,' zegt ze.

De korjaal raakt de oever en de motor wordt afgezet. De bootman helpt ons op het strand. Terwijl ik Elsie achter mij hoor neurien, zet ik weer voet op het land waar ik heb leren lopen en praten, ook al noemde Elsie mijn taal denigrerend taki taki.

Apengebrul klinkt vanuit de bomen. Een is er vanavond niet teruggekomen.

'Je ruikt naar een vijftienjarige jongen,' lacht Elsie terwijl ze me tegen zich aan drukt. Ze lacht me uit.

Ik ga naar mijn hotelkamer en kled me uit. Ik ben te moe om een douche te nemen. Onder mijn klamboe hoor ik de stemmen van Elsie en Jim, die zich op het terras moed indrinken voor het slapengaan. Terwijl ik de rivier op de achtergrond voorbij hoor suizen, zweeft er in mijn hoofd een cirkel die er is zolang ik me kan herinneren. Ik weet niet hoe groot hij is en op welke afstand hij zich van mij bevindt, maar hij is zo rond en nevelig als het patrijspoortje waarnaar ik vanuit de wieg drie weken lang moet hebben gestaard toen ik begin 1964 met Elsie in een schip de oceaan overstak naar Zuid-Amerika en zo rond als de pastelkleurige pepermuntjes die de stewardess ons later in het vliegtuig voorhield

en zo pastelkleurig als de pilaren op het terras van ons nieuwe huis in Suriname waar Jim ons opwachtte. Ik had hem nog nooit gezien.

Vanaf dat moment woonde ik in een witte bungalow aan de rand van Paramaribo. Om het huis lag een enorme tuin met hoge bomen. Achter in de tuin, achter de bananenbomen, begon het oerwoud.

Overdag waren Moersini en ik hier samen. Je kon haar al van ver aan horen komen op haar slippers. Het grootste gedeelte van de dag hield ze zich op in de keuken. Daar kookte ze, deed ze de was en streek. Af en toe schreeuwde ze zo hard dat ik dacht dat alle dieren uit het oerwoud de tuin in waren gelopen. Het was iedere keer een geruststelling als ik zag dat het Moersini maar was, maar waarom ze zo schreeuwde werd me nooit duidelijk. Ik werd pas kalm als ze mij op haar schoot nam, haar armen om mij heen sloeg en haar kin op mijn voorhoofd liet rusten. Dan begreep ik dat ze niet boos op me was.

Iedere dag om klokslag twaalf uur kwamen de twee schildpadden voorbij. Hun donkere schilden glansden in de zon. Ik holde naar ze toe en streekte met mijn vinger over hun zachte nek. Mijn ene voet zette ik op het ene schild en mijn andere voet op het andere. Terwijl ik me vasthield aan lianen en takken maakten we een tocht door de tuin.

Wanneer de schildpadden het grote hek hadden bereikt, stapte ik af. Ik stak mijn hoofd door de spijlen, keek naar links en naar rechts, maar er kwam nooit iemand voorbij.

Om één uur sloeg Moersini met de houten pollepel op een grote pan. Ik rende zo snel mijn voeten me maar konden verplaatsen de tuin door, het terras op, het huis in, waar Moersini op mij zat te wachten met eten. Ik had honger gekregen na zo'n hele ochtend vol beweging.

Ik wilde ketchup, heel veel ketchup.

Na mijn middagslaap mocht ik weer vrij rondlopen, maar liever bleef ik in de buurt van Moersini. Terwijl ze in de keuken bezig was, zat ik op het granieten aanrecht. Zij zong liedjes en ik sloeg met de pollepel op het graniet. Ze leerde me tellen: wan, tu, dri, fo, feyfi, siksi, seybi, ayti, neygi, tin, erfu, twarfu, tinadri, tinafo, tinafeyfi, tinasiksi, tinaseybi, tina-ayti, tinaneygi, tutenti. Wanneer mijn billen ijskoud waren, sprong ik van het aanrecht en rende de tuin in.

Het was altijd vroeg donker. Ik werd binnengeroepen en speelde aan de keukentafel verder. Daarna aten Moersini en ik weer samen.

Om zeven uur zaten wij beiden voor de grote televisie in de kamer. Een vrouw met wit haar kwam in beeld. Dit was Tante Jacqueline. Ze sprak alle kinderen van het land toe. Ze las ingezonden brieven voor, liet tekeningen zien die de kijkers voor haar hadden gemaakt en vertelde verhalen.

Ik vond het heerlijk om bij Moersini op schoot te zitten. Ik drukte mijn hoofd tegen haar borst. Daarbinnen voelde ik het kloppen van een hart. Voordat Tante Jacqueline alle kinderen welterusten had gewenst, was ik meestal al in slaap gevallen.

Diep in de nacht kwamen mijn ouders thuis. Ze maakten veel lawaai. Ik hoorde zware voetstappen en driftig getik van naaldhakken. Ik keek naar het patrijspoortje in mijn hoofd om mezelf rustig te maken. In de buik van het schip waande ik me veilig.

Hoe Elsie zich in die periode moet hebben gevoeld, las ik terug in de brieven die ik in de laatjes van mijn grootmoeder vond.

Chère maman,

Wat heerlijk om jouw brieven te herlezen, het is alsof ik bij jou in bed lig. Dat zou ik liever doen dan hier in Paramaribo moederziel alleen onder een klamboe te zieltogen.

Ik mis het Wilhelminapark!

Jim is op patrouille in de binnenlanden (zo interpreteer ik de koortsachtige ademhaling naast me: hij jaagt op krokodillen en indianen) en Maxwell slaapt in zijn ledikant.

Voor hem is het leven onuitstaanbaar eenvoudig.

Waarom ben ik hier in godsnaam, vraag ik me af. Als ik in mijn eentje terug naar huis ga, zullen ze het niet merken. Maxwell zal met zijn zwarte meid in dat geheime taaltje verder brabbelen en Jim zal vrolijk voortmarcheren en doen wat hem wordt opgedragen (hij noemt dat dienen) en zijn lichaam in topconditie houden (ik merk er niet veel van) en blijven roepen dat hij de mooiste vrouw van de wereld heeft. Onder haar sluier van muskietengaas verlangt ze naar het koninklijk bezoek.

Ik hoor het sloffen van Moersini, de dag is alweer begonnen, kan ze haar poten niet optillen?

Zo komt mijn leven nooit van de grond.

Lak aan alles!

Jouw bloedeigen Elsie

★

Ik had Moersini nog nooit zo feestelijk gezien. Haar rok die zo breed was als een tent reikte van de grond tot onder de oksels. Daarover droeg ze een jasje in dezelfde stof. Toen ik onder de rok wilde kruipen, ontdekte ik een andere rok en daaronder nog een.

Hoeveel Moersini's zaten er in Moersini?

Op haar hoofd stond een uitbundig gevouwen hoofddoek, met veertjes versierd. 'Moersini is een kotomisi,' riep ze uit.

Ik zat op de arm van Elsie, een vlaggetje in mijn hand, dat met de vijf sterren. Aan beide kanten van de zandweg, die altijd zo stil was, stonden mensen en kinderen te wachten. Het wachten duurde lang en mijn moeder droeg me over aan Moersini zodat ze een sigaret kon roken. Toen kwamen de motorfietsen, gevolgd door een open auto. De vlaggetjes wapperden in het opwaaiende stof.

Moersini riep: 'Leve de koning en de koningin!'

'Hij is de prins,' zei mijn moeder.

We keerden terug naar huis. Moersini danste in de keuken maar mama trok zich verdrietig terug in haar slaapkamer.

Ik wilde haar knuffelen maar ze zei dat ik er niets van begreep.

Chère maman,

Door mijn Chinese naaistertje heb ik een lange jurk laten maken met een diep uitgesneden open rug. In zwarte organza versierd met wilde orchideeën. Ik ga straks met mijn nieuwe vriendinnen nog even snel mijn rug bruinen aan het zwembad. Ik wil vanavond zo mooi zijn als ik nog nooit ben geweest. Nu weet ik hoe gelukkig jij je moet hebben gevoeld iedere keer als oom Max in het land was. En hoe ellendig als hij weer weg was. Morgen zal Pruisisch Blauw zijn zoon eindelijk in zijn armen sluiten.

Lak aan alles!

Je Elsie

Het zou me nog jaren kosten om uit te vinden dat Pruisisch Blauw en PB en prins Bernhard dezelfde persoon waren, waardoor hij steeds aan zichzelf kon ontkomen. Die ochtend in Paramaribo was hij voor mij de man met het brilletje die ik kende uit de fotolijstjes. Hij straalde als gepoetst zilver. Hij droeg een witte korte broek en witte kniekousen. Op het terras nam hij me op de schouders en Elsie sloeg haar armen om hem heen. De bandrecorder stond aan. We dansten op *Big Bamboo*. Ik zong:

Bamboo, tadadada bamboo lalalala bamboo laladedada bamboo tadadada, big big bamboo bamboo lalalala lalalala lalala.

Ze rookten een sigaret op de rand van het bed. Op zijn schoot zat Bernhard de beer. Hij vertelde dat ik die als baby van hem had gekregen. Elsie's hoofd lag op zijn knie. Ze zei dat hij mooie benen had. Hij keek me zo bezorgd aan. Maakte hij zich zorgen om Elsie of om mij? De schildpadden kwamen eraan. Ik ging een tochtje op ze maken. Toen we het slaapkamerraam passeerden waren de gordijnen dicht.

Elsie zei me regelmatig dat er iets aan mij scheelde. Daarom gingen we zo vaak naar de dokter. Ik moest me uitkleden en op de behandeltafel zitten en de dokter onderzocht me terwijl zij achter hem stond. Hij luisterde naar mijn hart en longen, hij keek in mijn keel en oren, hij boog mijn armen en benen, hij keek in mijn ogen met een lampje en mat mijn schedel. Hij keek naar mijn plasser en voelde aan mijn zakje. Ik moest op een weegschaal staan en hij mat hoe lang ik was. Hij schreef alles op in een boekje. En soms kreeg ik een prik.

Daarna stuurde hij me naar de wachtkamer en bleef mama met hem achter. De deur ging op slot. Ik vond het leuk om te wachten, want in de wachtkamer stond een molen uit Holland. Je kon de wieken draaien.

Wanneer de deur weer openging, was Elsie in een heel goeie stemming en ze zei dat de dokter een toverdokter was die ons allebei beter zou maken. De poedertjes deden haar pijn verdwijnen.

Ik herinner me mijn ouders luidkeels zingend aan mijn bed. Mijn moeder zei dat ik jarig was en om de nek van mijn vader hing een fototoestel. Ik zou een prachtig cadeau krijgen en werd meegenomen naar het terras. Daar stond een rode step. Mijn vader pakte het stuur vast en reed een rondje om mij en mijn moeder. Ze legde haar hand op mijn schouder en fluisterde: ‘Kijk goed, zo rijdt een step.’ Ik keek slaperig naar mijn vader die maar rondjes bleef rijden. Ik hoopte dat ik nu snel met rust gelaten zou worden. Hij wist van geen ophouden. De hand van mijn moeder voelde zwaar. ‘Kleine aap, nu moet jij stappen,’ zei mijn vader plotseling en gaf me het stuur over.

Ik besteeg de step. Ik zette af en reed om mijn ouders. Ze draaiden met me mee. Mijn vader maakte foto’s. De naaldhakken van mijn moeder schraaptten over de tegels. Ik voelde de lucht langs mijn blote benen, tussen mijn tenen door, langs mijn armen, door mijn haren.

Moersini kwam aanlopen. ‘Ah, de kleine mijnheer, wat gaat hij hard!’ riep ze en ze klapte in haar handen.

Ik reed om mijn vader, mijn moeder en Moersini. Ik schreeuwde en brulde oehaa oehaa tjok oehee. Ik voerde het tempo op.

Mijn ouders en Moersini draaiden steeds sneller mee. Mijn moeder werd duizelig. Ze schreeuwde: ‘Maxwell, stop, je maakt me gek!’